

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Max Lemnij

Foto: Vlad Plăiașu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RUȘTI, DOINA

Mămica la două albastrele / Doina Ruști. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3409-5

ISBN ePub: 978-973-46-3520-7

ISBN PDF: 978-973-46-3521-4

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Doina Ruști

MĂMICA
la două albăstrele

roman

POLIROM
2013

Cum intră în holul clădirii știu că Li Zeta ajunsese deja. Tevi nevăzute i se înfipseră în stern, iar în cerul gurii îi veni gustul ei, de mandarine adormite printre frunze de busuioc. Printre zecile de siluete care se învârteau pe la magazinele de bijuterii, un flux inflammat cobora direct în glanda pineală. Ea era undeva la etajul IV, într-una dintre cafenele, și se gândea la el.

None vru inițial să ia liftul, dar nu rezistă în fața scării. Una dintre bucuriile copilăriei, rămasă până în prezent, era să urce pe rulante. Se țineau de maică-sa, el și Iuliana, atenți să nu calce cumva pe muchia perfidă care se ridica din podea, apoi, la final, să pășească înainte ca treapta să se strângă la loc. Aproape întotdeauna scara trecea pe lângă ferestre largi, prin care se vedeau blocurile din vecinătate. Și mereu era încărcată de lume. Unii, grăbiți, săreau din mers câte două trepte, dându-i la o parte ca să se strecoare pe lângă ei, lucru care nu era deloc plăcut. Într-un timp, se așezau în șir indian, în spatele mamei lor, lipiți de balustradă, însă Geta se supăra foc pe ei. „Stați aici, lângă mine, și nu vă dați la o parte pentru orice dobitoc! Lăsați-i să se roage de voi!” Apoi cuta dintre sprâncene îi dispărea fără urmă și îi dăscălea cu glasul ei cel mai matern: „păi, măi, mamă, nerugat? Cum să le faci loc nerugat?! Să stea în limbă, ca să te dai la o parte! Pe urmă tot lor o să le fie greu, c-o să creadă că în viață merge de-a moaca!”.

None urcă pe rulantă până la ultimul etaj, zâmbind nostalgic spre vremurile copilăriei lui.

La destinație îl aștepta o hală imensă de cafenele și restaurante, înghesuite unele în altele. Din cauza scaunelor de diverse tipuri și dimensiuni, totul arăta ca un depozit de

mobilă. În această hardughie, populată pe ici pe colo de oameni, profilul Li Zetei ieșea în evidență de la depărtare, căci o văzu de cum descinse de pe scară. Stătea rezemată de spătarul înalt, îmbrăcată cu o bluză mov.

Privită de la distanță nu mai avea aureola electrică, inflamată ori de câte ori se gândea la ea. Era suficient să-i citească numele pe ecranul telefonului, și i se aprindeau în creier mii de beculețe dansatoare. În schimb, la masa din sticlă, prin care i se vedeau picioarele, arăta ca o fufă oarecare, una dintre zecile de marțafoaice din showbiz. Totuși, în silueta aia înțepată se aflau și celelalte fapte, care îi încălzeau pielea și-l făceau să renunțe la toate nemulțumirile. Li Zeta era o gură de foc. Măsurând-o cu mintea, nu mai vedea deloc doar o femeie care așteaptă la o masă. Ea era pledul moale de pe patul din dormitor, tălpile care alergau spre baie, palma ascunsă cu alint între picioarele lui, sticla mată a veiozei de pe noptieră. Chiar și numărul 19 scris cu vopsea pe zidul casei făcea parte din aceeași siluetă, rezemată de un scaun de cafenea. Iar pe măsură ce venea mai aproape, decolteul ca harta Africii, părul drept, ca o plajă proaspăt curățată, și genunchii, văzuți prin sticla mesei, îi aduceau fără voie în minte un câmp de lumânări parfumate, una lângă alta, ca în filmele de duzină, în care îți arată zece mii de lumânărici ca să înțelegi că acolo e vorba despre ritualuri oculte, urmate în mod automat de sex și de crime. Fără explicație clară, silueta Li Zetei îl făcea să se simtă fericit și derizoriu în aceeași măsură.

Îl observă, în sfârșit, tocmai când None terminase de amănunțit miile de flăcărui aprinse în sângele ei și-i făcu un semn cu arătătorul. Pe masa transparentă se vedea ecranul unei tablete, iar sub palma dreaptă i se aprinse telefonul. Când fu suficient de aproape, colectă câteva cuvinte sonore și supărate și-și dădu seama fără efort că iar vorbea despre politică și plagiat. Li Zeta încheie convorbirea chiar când el ajunsese la masă și-i spuse în loc de salut: „m-au înnebunit ăștia cu tâmpeniile! Cică s-a desființat TVR Cultural! Și, bineînțeles, tot Ponta e de vină! Ce să zic!“.

None se așeză pe scaunul din fața ei, încercând să nu se uite la picioarele care se mișcau sub sticla mesei. „Ce părere ai?“, întrebă Li Zeta, „tu crezi că are treabă premierul cu TVR Cultural?“. „Aiurea! Eu cred că nici nu știa că există!“ „Ce-ai făcut așa de mult? Te-aștept de vreo zece minute, cred!“

Ar fi putut să-i povestească despre străzile sufocate de mașini, despre cum făcuse aproape jumătate de oră ca să iasă de pe Titulescu și să ia rondul la Victoriei, dar acum, după ce deja era aici, i se păru lipsit de orice importanță. Cât despre dimineața de la școală, nici nu se punea problema. Ar fi fost o pierdere de timp. Totuși, cântăreața îl întrebă ca și cum i-ar fi citit gândurile: „nu ți-ai dus copilul la școală? Mi se pare că astăzi s-au deschis școlile“.

None îi povesti despre întâlnirea cu manelistul, insistând pe disprețul lui total față de manele. „Muzică pentru băieții cu ceafa groasă! Parveniți, neamuri proaste și țigani! Sper că fiică-mea n-o să vină de la școală cântând manele“, se îngrijoră el cu exagerare. „Sunt chestii mai rele de-atât“, își dădu cu părerea Li Zeta. „Dacă omul are copilul în aceeași clasă, nu înseamnă că te obligă să ascuți manele! Iar pe tipul ăsta îl mai și cunosc și pot să-ți spun că e un băiat cu educație.“ None își aminti glasul răgușit care recita versuri somptuoase și-ntr-o secundă îi trecu prin minte tot filmul întâlnirii dintre Li Zeta și manelist, poate în același dormitor în care făcuseră și ei dragoste, pe același cearșaf ca o piele de ied. Silueta ei bronzată și degetele lui, unduite, ca în ziua în care ținea lingurița de cafea deasupra ibricului, în sfârșit, mai ales degetele lui de manelist, așezate pe scula lui, normal, de manelist, îi intrară, scurt, în beregată.

„Nu m-am culcat cu el“, spuse Li Zeta, privindu-l cu o ironie care-i dovedea cu certitudine că pe fața lui se citise fără dificultate tot filmul dormitorului, „nici măcar nu-l cunosc direct, dar l-am auzit vorbind de câteva ori pe la niște ocazii“. Își aranjă franjurile bretonului și apoi îl sfătui pe alt ton: „dar dacă ți-e așa de frică de manelist, de ce nu-și muți copilul la altă clasă?“.

Accasta chiar că nu era de discutat cu Li Zeta! După festivitate fuseseră toți patru la directoare, care nu-i ascultase decât cu o ureche. Din prima clipă fu evident că jocurile erau deja făcute. Le-o laudă pe învățătoarea lor, apoi le promise că cele două clase oricum vor avea o sumă de activități împreună. Carina se abținuse în biroul directoral, apoi, pe coridor, dăduse drumul la bâzâială și, pentru că nu știau ce să-i mai spună, aproape că au împins-o în sala de clasă, unde a și-nhățat-o învățătoarea. Prin urmare, nu prea avea ce să mai spună pe tema asta și, cum între timp se și scurseseră câteva secunde bune, Li Zeta abandonează subiectul. Privea spre tabletă, cu fața înseninată de-o mare descoperire: „mi-a venit un mesaj pe Facebook! Am văzut că n-ai pagină! Poți să-mi spui din ce cauză nu ești facebookist?”.

Răspunsul adevărat al lui None era că pagina Carinei i se părea suficientă, dar, în loc de asta, pretinse că nu-l interesează. „Și eu cum vrei să iau legătura cu tine?” Ochii lui None se mutară de la tabletă direct pe sâni care oftau rar, sub pânza înflăcărată, ceea ce o făcu să-și strângă, în sfârșit, lucrurile.

Ieși pe poartă, privind discret spre fereastra de la care știa că Li Zeta se mai uită încă după el, și-și căută din ochi Volkswagenul lăsat în capătul străzii. După-amiaza era pe final, iar printre casele din Tunari se lăsau umbre obosite.

Când scoase cheia din buzunarul blugilor, o mână i se așeză pe umăr, iar glasul familiar al omului îl făcu să tresară aproape cu violență. Nu-l recunoscuse încă, dar îl săgetă intuiția unei catastrofe. „Ce e, domnul Bulgaru, v-am surprins, nu-i așa?” Bărbatul râdea cu obrajii ridicați și rotunjiți de veselie, iar None zâmbea cu bunăvoință, cu toate că nu era în stare să-și amintească de unde-l cunoaște. „Ce bine că v-am întâlnit”, spuse omul, „de fapt chiar de când am ieșit pe poartă m-am uitat lung spre Volkswagen, pentru că mi se părea cunoscut – mă, nu cumva asta e fosta mea mașină? Dar prea mi se părea de tot!”.

Bărbatul era Firescu, iar descoperirea îl puse și mai mult în alertă. „Locuiți aici, domnul Firescu, chiar pe strada asta?” Bineînțeles, Dumnezeu îl pedepsise. Iar când spunea Dumnezeu, None se gândea întotdeauna la maică-sa, așa că în timp ce Firescu povestea cam a câta casă era a lui, în mintea lui None crescuseră imediat profilul Getei, cu noua ei tunsoare de școlar și cu părul proaspăt vopsit și lucios ca o castană coaptă.

Firescu avea mașina în service și de aceea voia să-l ducă până la Piața Victoriei. „Mai stați acolo, domnul Bulgaru? Bineînțeles că stați! Ce face Carinuța?” None își dădu seama că nu se putea împotrivi și-i făcu loc în Volkswagenul care, într-adevăr, fusese cândva al lui.

„Vreau să ajung până la birou”, explică Firescu, iar None revăzu imediat în minte Oficiul Român pentru Adopții.

Băgă cheia în contact și-i aruncă lui Firescu o privire binevoitoare, deși sângele încă nu i se liniștise. „Avem un caz, de n-o să vă vină să credeți, domnul Bulgaru! De fapt, poate că ați citit prin presă. E vorba despre femeia aia care a adoptat de la noi un copil, acum zece ani, iar în vara asta a cerut anularea adopției!” None îi aruncă o privire rapidă, cu sprâncenele ridicate și apăsă accelerația. „De când sunt eu consilier, domnul Bulgaru, n-am avut niciodată o situație ca asta! Au mai fost femei în criză, conflicte, dar aici e ceva special: copilul adoptat e bolnav psihic, internat într-o clinică. Iar mama adoptivă nu mai vrea să aibă grijă de el!”

None văzu în minte un copil cu ochii pironiți în tavan și gura larg deschisă, iar în spatele lui un bărbat alcoolic și-o femeie dementă, două epave care se tăvăliseră și lăsaseră în urma lor un copil tâmpit, pe care altcineva îl crescuse timp de zece ani. În mintea lui, mama adoptivă arăta ca un fel de Maica Tereza. „Poate nu mai are mijloace”, spuse None, destul de neconvins. „Nu contează, domnul Bulgaru! La adopții nu se admite anularea sub nicio formă. L-ai luat – e pe viață!”

Mașina intră pe șoseaua principală, iar None se relaxă, în sfârșit. Mai mult ca să spună ceva, întrebă: „și dacă divorțează? Poate că unii nu mai au aceleași posibilități după divorț...”

Firescu îi explică timp de zece minute că în cazul divorțului, orice copil adoptat e tratat ca și copilul natural. „Dacă rămân șomeri, sunt obligați să-și caute de muncă mai ceva ca ăia care au copii biologici. Dar de ce întrebați, domnul Bulgaru, nu cumva...” None trecu pe banda a doua, în timp ce nega vehement: „a, nu, întrebam și eu, ca să facem conversație”.

Pe Șoseaua Kiseleff era aproape liber, iar copacii de pe margine accentuau iluzia de alunecare. „Mă gândeam zilele astea, domnul Firescu, la mama Carinei... Spuneți, parcă așa mi-aduc aminte, că era studentă...” „Da? Așa am spus?”, se miră Firescu. „Nu mai știu! La câți copii îmi trec prin mână, vă dați seama... Dar de ce? Nu cumva vreți să contactați